

РЕШЕНИЕ

№ 7140

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9821** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 23.09.2021 г., постановено по НАХД № 3438/2021 г. Софийският районен съд, НО, 11 състав е потвърдил Наказателно постановление № 21-4332-000590/28.01.2021 г., издадено от Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на К. И. Б. на основание чл. 174, ал. 3 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца; на основание л. 183, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 10 лева, за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП – глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП. С наказателното постановление на К. И. Б. са отнети 12 контролни точки.

Срещу решението на СРС е подадена касационна жалба от процесуален представител на наказаното лице, с която същото е определено като „незаконосъобразно и необосновано, постановено при нарушение на процесуалните правила“. Изложени са пространни доводи за неправилно установена от въззивния съд фактическа обстановка и недоказаност на авторството на процесните нарушения, като се застъпва теза, че не наказаното лице е управлявало МПС. Твърди се, че първоинстанционният съд е подходил формално и незадълбочено при анализа на събраните доказателства,

тълкувал е едностранно свидетелските показания. Изложено е становище за предубеденост на решаващият състав, тъй като не бил разпитан като свидетел другият полицейски служител, присъствал на нарушението, допуснатите свидетели били разпитани повърхностно без задълбочаване във фактическата обстановка, а решаващият състав е демонстрирал предубеденост към вината на наказаното лице, тъй като не били събрани видеозаписи от камерите на автомобила на актосъставителя. Направено е заключение за незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт. В съдебно заседание касаторът се явява лично и с упълномощен адвокат, който поддържа касационната жалба.

Ответникът по касация – отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

След обсъждане и анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция е установено от фактическа страна, че на 21.01.2021 г., около 03:27 часа касаторът е управлявал лек автомобил, марка Ф., модел „Голф“, рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена проверка от екип на ОПП-СДВР, водачът бил поканен да бъде тестван с техническо средство за установяване на алкохол в дъха, но категорично отказал. Същият не представил СУМПС и контролен талон към него. В резултат на отказа за тестване с дрегер му бил съставен талон за медицинско изследване, в който било указано да се яви в срок до 04:18 часа на 21.01.2021 г. за кръвна проба в МБАЛ „Св. А.“, [населено място]. Касаторът не се явил и не дал кръвна проба нито в указания срок, нито след това. Решаващият състав на СРС е приел тази фактическа обстановка за безспорно установена на базата на показанията на разпитаните свидетели Е. С. и К. В., АУАН, НП, ЗПАМ, талон за медицинско изследване, картон на водач на МПС, заповед за компетентност. Изложени са мотиви, че доказателствената съвкупност е вътрешно непротиворечива досежно редица подлежащи на доказване обстоятелства – дата и място на проверката, отказ за тестване с дрегер, връчен талон за медицинско изследване и неявяване на касатора за кръвна проба. СРС е приел, че между страните няма спор относно отказа за тестване, както и относно непредставянето на изисканите от полицейските органи документи – СУМПС и контролен талон към него. Спорен между страните е бил въпросът дали касатора е управлявал МПС или не. За опровержение на изложените в АУАН и НП фактически констатации от страна на касатора били ангажирани гласни доказателствени средства, като чрез разпит на свидетеля Р. същия се домогвал да опровергае наличието на качеството „водач на МПС“, което е съставомерен признак на деянието. Решаващият състав на районния съд е обсъдил тези свидетелски показания и е изложил съответни мотиви защо не ги кредитира. Тези мотиви се споделят от настоящия съдебен състав и е безпредметно тяхното повтаряне. Съдът правилно е отчел незаинтересоваността на полицейските служители и необвързаността им с касатора, за разлика от свидетеля Р.. Съставът на СРС е обсъдил и възражението на процесуалния представител на наказаното лице, досежно видеозаписите, като е приел, че след извършен оглед на всички предоставени

видеофайлове с участието на Б., позоваването касае записи, каквито не са част от доказателствената маса.

Касационната инстанция намира, че СРС не е допуснал процесуални нарушения при събиране и оценка на доказателствата. Гореописаната фактическа обстановка съдът е приел за установена въз основа на допустими доказателствени средства, като при анализа им не са допуснати нарушения на формалната логика, поради което касационната инстанция намира за неоснователни възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения от съда и за неправилно установена фактическа обстановка. Следва да се отбележи, че в производството по обжалване на наказателни постановления административният съд е касационна инстанция и предвид разпоредбата на чл. 63, ал. 1 изр. второ от ЗАНН, вр. чл. 220 от АПК е налице забрана за нови фактически установявания в производството по чл. 208-чл. 228 АПК. В случай, че се установят допуснати процесуални нарушения при събирането и оценката на доказателствата, които могат да доведат до установяване на различна фактическа обстановка, то делото следва да се върне на районния съд. Такива не се констатира, а касационната инстанция проверява правилността на решението и прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд.

Видно от доказателствата по делото първостепенният съд е положил процесуални усилия за разкриване на обективната истина, като е допуснал събирането на относимите и необходими доказателства. С оглед състезателността на процеса съдът е положил усилия, съобразявайки се със служебното начало, да издири и събере всички необходими и относими доказателства, имащи отношение към правнорелевантните факти. Не се споделят възраженията, направени в касационната жалба, какво друго е могъл да направи решаващият състав на СРС, тъй като с тези правни възможности (да посочи и да поиска събирането на доказателства) е разполагал и процесуалния представител на касатора. СРС не се установява да е отказал необосновано събирането на относими и необходими доказателства, поради което бездействието на процесуалния представител на наказаното лице (включително при разпитите на свидетелите) не може да се вмени във вина на съда, който с оглед изясняване на действителната фактическа обстановка и с цел постановяване на акт по вътрешно убеждение, е събрал доказателствата, които установяват правнорелевантните факти.

Твърдението за предубеденост на състава на СРС е голословно и е плод на субективна интерпретация на изхода от развилото се административнонаказателно производство.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира възраженията за допуснати процесуални нарушения и неправилност на установената фактическа обстановка за неоснователни.

От гледна точка приложението на материалния закон също не са допуснати нарушения от СРС. При безспорна установеност на правнорелевантните факти съдът е приложил правилно материалния закон. Налице са всички обективни признаци на състава на нарушението, като правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. СРС е установил юридическите факти, които пораждат административнонаказателната отговорност и правилно ги е субсумирал под съответната материалноправна норма, за да изведе правилен краен извод за безспорност от обективна и субективна страна на вменените на касатора нарушения. Обсъдени са санкциите, които законът предвижда за всяко едно от нарушенията, като правилно е направен извод, че същите са съответни на извършените нарушения.

В заключение настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл. 348 НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения. Наред с това, измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл. 348 НПК, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора „необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл. 209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл. 348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изложеното дотук не се констатира наличието на касационни основания по смисъла на чл. 348 НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила. Същото е правилно, а касационната жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора неоснователна се явява претенцията за присъждане на разноски по делото. Същите следва да останат в тежест на касатора така, както са направени от него.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.09.2021 г., постановено по НАХД № 3438/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 11 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.